

være meest tilbøielig til at tilraade det ærede Thing at stemme for dem begge, men Resultatet deraf vilde, saavidt jeg formaaer at skjønne, blive, at denne Lov neppe vilde komme ud. Der vilde derved fremkomme den Tilstand, som vi nu have, idet vi vilde beholde den bestaaende Lønningslov af 1861 med de Forandringer, der følge af den almindelige Lønningslov af 26de Marts d. A. Det er en Tilstand, som ubetinget er gunstigere for Retsbetjentene end den, der vil fremkomme efter det foreliggende Lovforslag, og som efter Regjeringens Formenting ikke paafører Statskassen ubillige eller uforholdsmæssige Byrder til denne Deel af Administrationen. Jeg har ved Sagens forrige Behandling her i Thinget haft Velilighed til indtrængende at gjøre min Anskuelse i saa Henseende gjældende, hvorledes det virkelig er af stor Vigtighed — en Vigtighed, som ikke kan maales med en reen pecuniær Maalestok — at beholde de Mænd, der sidde i større Embeder, med hvilke der er forbundet en betydelig og omfattende Politimestervirksomhed, naar de ere dygtige i deres Stilling, at vi ingenlunde bør søge at skræmme dem bort deraf ved at nedsætte Lønningen, og at jeg — skjøndt vore finantzielle Omstændigheder jo i flere Henseender kunne kaldes mindre gunstige — dog ikke kan erkjende, at de skulle være af den Art, at der absolut skulde være Nødvendighed for netop i denne Branche at gaae til en saa betydelig Nedsættelse som den, der her forlanges. Uagtet dette har været baade Regjeringens og Landstingets Anskuelse, ere jo baade Regjeringen og Landstinget gaaede ind paa det, der blev vedtaget her i Thinget ved Sagens forrige Behandling, nemlig at nedsætte de faste Lønninger for de to højeste Lønningsklasser af Retsbetjente med respective 100 og 200 Rd. mod hvad der oprindeligt var foreslaaet af Regjeringen. Det forekommer mig, at det ikke er nogen stor Erstatning, om jeg saa maa sige, der paa den anden Side er fordret, naar Landstinget som en Modvægt har begjært, at der skulde tilstaaes Mænd i disse Embeder istedetfor den Deel af Sagen, som man tog fra dem, en bedre Udsigt med Hensyn til Alderstilleg. Det er ganske vist et Forslag, som

medfører en ikke lidet ringere Beføstning end det, der oprindeligt var foreslaaet, og hvad der til Dato har været gjældende. Gaaer man ud fra de Anskuelser, som hidtil have været herskende i dette Thing ved Behandlingen af denne Sag, og som synes at være gaaede i en overveiende oeconomic Retning ved de Beslutninger, som i saa Henseende ere bleve tagne, forekommer det mig at være heldigst at gaae ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger, hvorved Sagen sikkert vil blive bragt til Ende i denne Session, og hvorved der altsaa vil foregaae en Forandring, som dog vil medføre nogen Fordeel for Statskassen. Jeg troer, at det vil være rigtigst saavel i selve Sagens Interesse som af Hensyn til, at der jo dog vil gaae ikke ringe Tid til Spilde, hvis Sagen paany og maastee i en anden Session skulde undergives vidtløftige Forhandlinger, og navnlig af Hensyn til dette Sidste vilde jeg ansee det for heldigt, om det høie Thing forkaster det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, da vil vistnok Afgjørelsen deraf væsentlig afhænge af, hvad det høie Thing maatte bestemme med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 1. Skulde det høie Thing slutte sig til, hvad jeg nu har tilladt mig at udtale, og altsaa med mig finde det hensigtsmæssigt ikke at vedtage Forslaget under Nr. 1, troer jeg ogsaa sikkert at kunne gjøre Regning paa, at det høie Thing ikke vil finde det nødvendigt at vedtage Forslaget under Nr. 2. Jeg skal indrømme den ærede Taler, at de Grunde, som efter min Mening ellers med saa stor Ret anføres mod en hyppig Revision, ikke i den Grad ere gjældende ved denne Lov som ved andre Love, idet denne Lov ikke, forinden den blev forelagt af Regjeringen, har været underkastet de Forarbejder, og idet der ikke har været indhentet og indsamlet det Materiale, som vilde være fornødent, hvis man, om jeg saa maa sige, vilde foretage en alvorlig Revision, og hvis man ikke havde seet hen til den forventede Omordning af Retspleien, og af Hensyn dertil havde troet for Tiden ikke at burde gaae ind paa større Forandringer. Der kunde altsaa være Grund til snarere at undergive denne Lov en Revision inden en kortere